

Co patří k těm pravým tajuplným Vánocům?

Kapr, cukroví, stromeček,
krásně zabalený dáreček,

bílý sníh všude kolem nás...

to je ten správný vánoční čas!

Já vám přeji pod stromeček,
šťěstí vrchovatý hrneček,

bednu lásky, pytel zdraví, vaše problémy ať se spraví
a do nového roku vstoupíte s čistou hlavou,
v kroužku nejbližších vykročíte nohou pravou.

Zdroj: internet

ANKETA:

1) Jakého máš oblíbeného „koníčka“?

Napiš, proč ho máš rád a co se ti při jeho provozování stalo zajímavého nebo zvláštního.

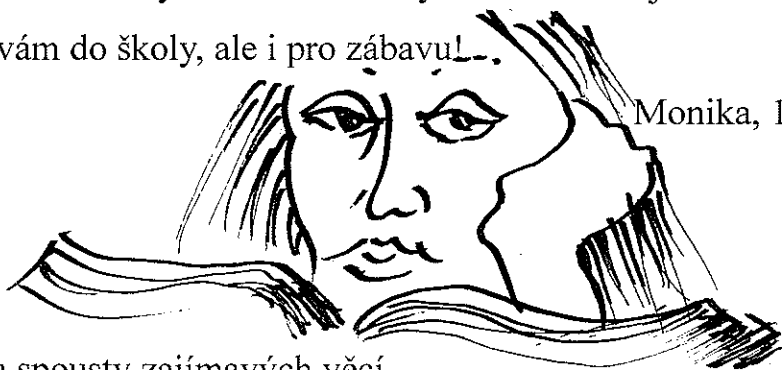
Můj absolutně nejoblíbenější koníček, ze kterého se stal kůň, je společenský tanec. Naprosto mě vším uchvátil! Je to spojení umění a herectví. Když jsem začala, nikdy jsem si nemyslela, že mě to tak vezme a stane se nedílnou součástí mého života. Vždy, když je mi smutno, stačí se odreagovat a prostě tančit! A pro ty, co si myslí, že to není sport, tak se velice mýlí! Je totiž i na Olympiádě a je to velká dřina. A rozhodně chci dosáhnout co největších úspěchů a jednou se jím živit!

tanec

Kamila, 12 let

Můj oblíbený koníček je čtení. Já nejsem sportovní typ, a proto jsem ráda, že jsou i jiné koníčky. Na čtení je skvělé, že člověk získává fantazii. Někdy čtu před spaním a nemůžu tu knihu odložit. Baví mě to. Knížky jsou skvělým zdrojem informací. Dříve nebyl internet a počítač a díky knihám si lidé ty informace stejně dokázali zjistit. I já je často používám do školy, ale i pro zábavu!..

Monika, 14 let

Balet, skaut a knihy.

Ze skauta mám spousty a spousty zajímavých věcí.

Z baletu? Třeba když jsem začala zpívat a slyšela to asi celá ZUŠ a okolí.....

Zuzana, 12 let

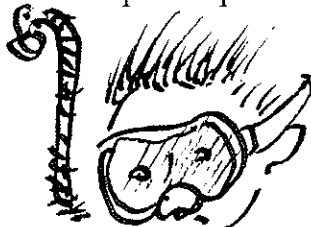
Mým největším koníčkem je sledování filmů. Ráda je hledám a objevuji nové filmy. Nejráději, mám psychologické filmy, ale vždy se u nich rozpláču.

PSYCHO

Liduš, 18 let

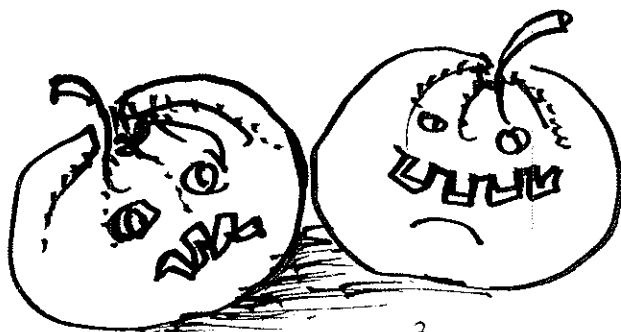
Potápění.

Je tam super parta i instruktoři. Potápění s přístrojem, to jsem chtěla zkusit už dávno.

Bety, 11 let

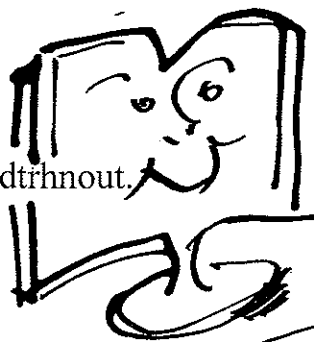
Mým koníčkem – ne jediným, ale pro mě snad nejbližším – je divadlo. Ne jako divák, i když i to má něco do sebe, nýbrž jako interpret. K hraní jsem se dostala tak nějak „samo“. Hodně tomu tenkrát (bezmála 8 let to je) dopomohla maminka. Vlastně jsem už od mala byla „herečka“, ale nikdy by mě to tak neuchvátilo, kdybych neměla už od začátku tu nejlepší učitelku – paní Jiřinu Lhotskou. Ta na mě měla velký vliv a myslím si, že i díky ní jsem dneska taková, jaká jsem. Práce s ní je vždycky zábavná a zároveň má výsledky, na které jsem hrozně pyšná. I když pýcha prý předchází pád. Kolem divadla je toho vždycky mnoho zajímavého, ale vždycky budu pamatovat na mé první recitační vystoupení, když jsem musela vylézt na podium a předvést svoje „Dýn a dýně“. Hrozně jsem se tenkrát bála, i když tehdy mě ještě netrápil stud jako dnes. Když mě paní učitelka popostrčila před tu ohromnou červenou oponu (bylo to v našem Domě kultury), trochu jsem se do ní zamotala, načež mě málem oslepily reflektory. Do diváků jsem vůbec neviděla, ale snad díky vědomí, že tam jsou rodiče a bráškové, jsem dokázala poprskat ten mikrofon a posléze zdárně překoktat básničku. Ten hezký pocit si docela přesně vybavuju ještě teď.

Tereza, 15 let

Čtení, počítač.

Je to zábava a nemůžu se od toho odtrhnout.

Lád'a, 13 let

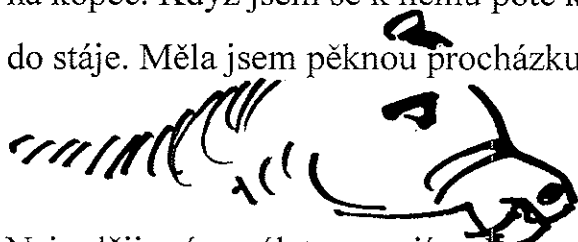
Tancování. Disco tance. Protože mě tento koníček baví a naplňuje mě. A je tam super parta a zábava.

Jednou nás naše cvičitelka zavřela v sále a my jsme tam museli čekat asi půl hodiny, než přijde další kroužek. A pak teprve jsme mohli jít domů.

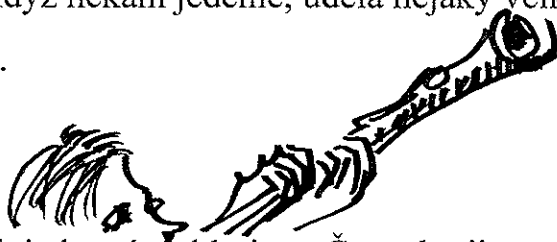
Natálie, 13let

Mám ráda jízdu na koni. Jednou se mi stalo to, že jsem spadla a kůň utekl nahoru na kopec. Když jsem se k němu poté konečně přiblížila, kůň mě uviděl a utekl až do stáje. Měla jsem pěknou procházku do velkýh kopců.

Sára, 12 let

Nejraději mám výlety s mojí rodinou. Mám je ráda proto, že náš tatínek je už od narození velký vtipálek. Když někam jedeme, udělá nějaký velký vtip. Je s ním opravdu velká sranda :-).

Michaela, 13 let

Můj nejoblíbenější koníček je hraní na klarinet. Často hraji na různých koncertech, kde občas nastanou patálie. Nejdříve se člověk musí rozehrát a tím rozcvičit své prsty.

Hrála jsem si svou skladbu, když najednou klarinet se odmlčel. Z klarinetu nevylezl ani jeden tón. Ó běda, jak to zahraji? Bylo to velice divné. Ať jsem foukala, jak jsem chtěla, stále nic. Jen ticho, zlověstné. Vydala jsem se hledat mého učitele na klarinet. Ten klarinet zkoumal, otáčel a zkoušel klapky. Přišel na to. Nevracela se jedna klapka. Jak to opravit, když jsem měla za několik minut hrát? Náradí přece nikdo

s sebou nenosí.

Nápad přišel. Našli jsme gumičku a klapku jsme zagumičkovali. Vystoupení se mi podařilo a nikdo nic nepoznal.

Od té doby nosím v kufru ještě gumičku na opravu.

Alena, 16 let

Mám ráda čtení. Někdy se mi stane, že se do příběhu tak začtu, až nevnímám okolní dění. Poté ani nevím, co je realita a co ne.

Eliška, 12 let

Můj nejoblíbenější koníček je keramika. Chodím na ni už sedmým rokem. Jednoho dne jsem vyráběla kočku, která se protahovala. Byla překrásná a velmi se mi líbila. Měla dokonce vousky i dráčky na packách. Nechala jsem ji pak schnout a pak se vypalovala v keramické peci. Když za 14 dní jsem chtěla výrobek naglazovat, zděsila jsem se. Kočička neměla zadní část, ocásek byl pryč. Vybouchla. Občas se to stane, když je v hlíně vzduchová bublina. To bylo neštěstí. Paní učitelka mi řekla, abych ji vyhodila. Ale já nechtěla, protože měla hezkou hlavičku s oušky. Naglazovala jsem ji a dala znovu vypálit do pece. Když jsem ji donesla domů, všem se líbila i bez ocásku. Později jsem udělala ještě jednu číču, ale ta už nebyla taková. A tak na policiče doma leží moje nepovedená Míca.

Stáňa, 13 let

Balet. Je to legrace. Ráda poznávám nové sestavy a vymýšlím s partou choreografii, koukám na tance ostatních. Jednou v divadle zamkli. My jsme museli vylézt oknem a ve sněhu v kraťasech a tílku obejít divadlo a najít odemčený vchod.

Aneta, 13 let

2) Co může být na škole lepší než školní výlet?

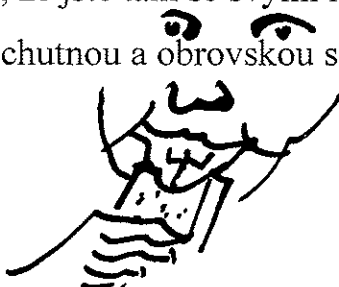
Zavzpomínej a napiš, co všechno se může na takovém výletě přihodit!

Můžeme potkat nové přátele, objevit nová místa, získat nové poznatky.

Na školním výletě je nejlepší, že jste tam se svými kamarády.

A nesmím zapomenout na tu chutnou a obrovskou svačinu od maminky.

To je potom vydařený výlet.

Liduš, 18 let

Já mám všechny školní výlety strašně ráda, ale bohužel teď si na žádný vtipný nebo originální výjev nevzpomínám... Tak snad příště!

Zuzka, 12 let

Lepší než školní výlet jsou prázdniny.

Nemusím jít do školy, časně vstávat, mohu si pospat a celé dny mám pro sebe a své koníčky.

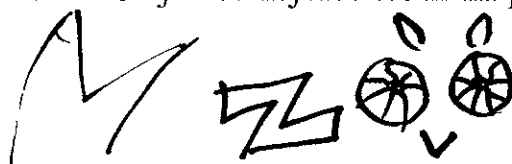

Alena, 16 let

Jednoho dne jsme měli jet na školní výlet do zoologické zahrady do Prahy. Všichni jsme se náramně těšili. Konečně je ten den, na který jsme všichni čekali. Hurá. Ráno jsem se rychle vypravila, abych tam byla co nejdřív, ale v půli cesty jsem zjistila, že nemám svačinu. Musela jsem utíkat. Hodila jsem svačinu do tašky a pospíchala. Šla jsem, co mně nohy stačily. Když jsem byla u školy, odkud nám odjížděl autobus, oddechla jsem si. Stihla jsem to. Zrovna už paní učitelka počítala spolužáky a chtěli odjíždět. Nastoupili jsme do autobusu. Sedla jsem si vedle mé kamarádky. Chtěla jsem si vyzout boty, protože bude ještě dlouhý den chození. Ouha. Místo stejných dvou ponožek jsem měla každou jinou. Honem jsem si je nazula, aby to nezjistila. Do Prahy už jsme dojeli bez potíží. Už jsme u zoologické zahrady a paní učitelka kupuje lístky. Všichni jsme prošli turniketem. Měli jsme rozchod a měli jsme se sejít

ve čtyři hodiny odpoledne. Já jako obvykle, když přijedu do zoo, dojdou si na záchod. Když jsem přišla a šla se podívat na různá zvířátka, nikdo tam nebyl. Musela jsem tedy chodit sama. Někdy jsem potkala nějakého spolužáka. Chtěl chodit sám, ale já ne. Prošla jsem různými pavilony a nakonec jsem se posadila do letního kina, kde byla přednáška o dravcích. Bavilo mě to. Seděla jsem tam asi čtvrt hodiny, když si vzpomenu na čas. Bylo tři čtvrtě na čtyři. Ztratila jsem se. Kudy se dostanu nazpátek? Vždyť já jsem si nekoupila plánek. Hledám cestu, ale nepamatuji si, kde všude jsem byla. Bloudila jsem po zoologické zahradě a už byla jsem úplně ztracená. Zvonil telefon. Volala mi moje spolužačka. Co mi chce? Taky se ztratila? Neztratila, stojí před branou a čekají jen a jen na mě. Už jsou čtyři hodiny. Pověděla jsem jí, kde stojím a za chvíli pro mě přišla celá třída. Někteří mě i litovali. A tak jsem došla před vrátka s celou třídou. Bylo mně to trapné! Ale co. Příště si plánek koupím.

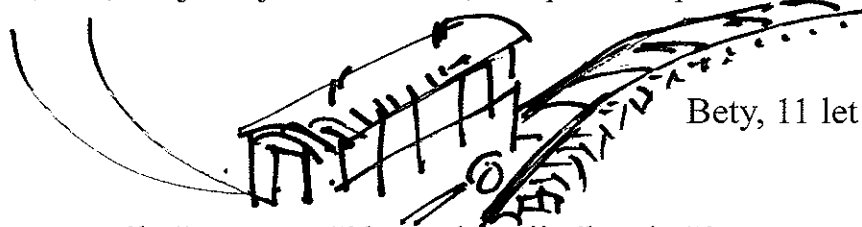
V klidu jsme dojeli domů. Stejně se nejvíce těším na prázdniny.

Stáňa, 13 let

Přestávky a přírodopis (máme na něj pana ředitele).

Jednou začlo pršet a my byli v ZOO. Nejbližší věc se stříškou byla „tramvaj“ pro děti. Jedna jízda 5,- Kč, tak jsme jezdili dokola, než přestalo pršet.

Bety, 11 let

Nic. Tak vždycky jsem na výletě se svou třídou, tak co jiného si přát.

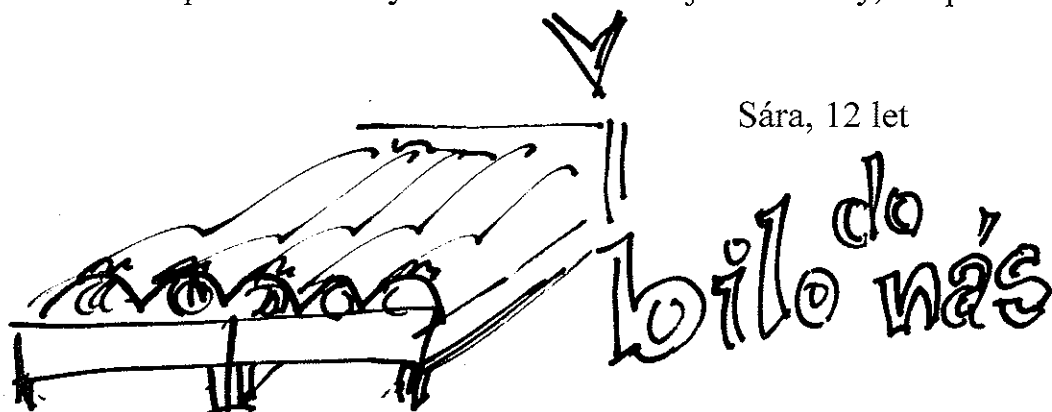
Na lyžařském výcviku se toho stalo strašně moc. Asi moje „nejlepší“ příhoda byla ta, že když jsem sjížděla jinou sjezdovku, tak jsem nabourala do sněžného děla. Asi byl problém v tom, že jsem neuměla moc zdatně lyžovat a neubrzdl jsem to. A taky jsem dostala diplom, kde to bylo napsáno. Nebo se mi taky stalo, že jsem vjela mimo sjezdovku a nemohla jsem vylézt, jak tam byly ty velké sněhové koule. Ale lyžák byl nejlepší a byla strašná zábava. Užila jsem si to s mojí třídou.

Natálie, 13 let

S holkama jsme byly v chatce. Bylo nás tam pět. Když jednou byla bouřka, nás všech pět se nás nacpalo do dvou postelí sražených k sobě. Hrozně jsme se bály, ale pak jsme se smály.

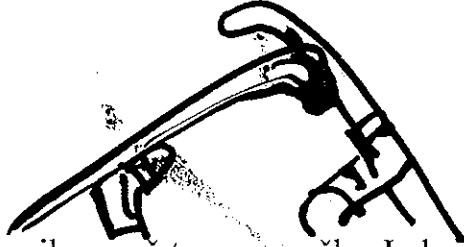
Sára, 12 let

Já si myslím, že na škole jsou vážně dobré jen ty školní výlety. Na takovém výletě může být velká sranda, např. jízda autobusem nebo nějaký dlouhý pochod.

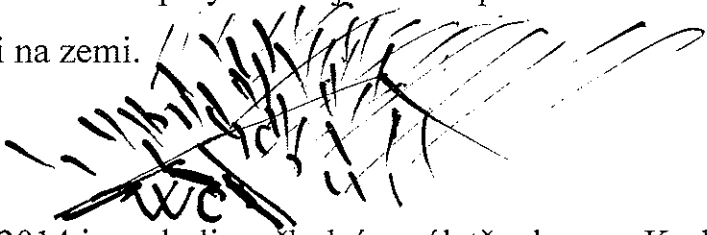
Michaela, 13 let

Školní akce.

Na lyžařském výcviku mně to moc nešlo. Jednou jsme šli na strmý kopec a já už od pohledu věděla, že to nedopadne dobře. Když jsem se rozjela, hned jsem začala jet jako blázen a nešlo to ubrzdit. Hned jsem byla na zemi, a když jsem koukla nad sebe, viděla jsem, jak se na mě řítí kamarádka. Najela mi do lokte a hned taky spadla. Pro nikoho z mé skupiny tento sjezd nedopadl dobře. Další zajela do lesa a další se také váleli na zemi.

Aneta, 13 let

V červnu 2014 jsme byli na školním výletě v kempu Karlštejn. Hned první noc byla bouřka. Kapky bubnovaly do střechy a vtom si polovina dívek z naší chatky usmyslela, že potřebuje na WC. Po štěrkové pěšině běžely na toaletu a zpět a ráno se všichni ostatní ptali, jaký že šílenec šel o půlnoci ven.

Eliška, 12 let

MALÁ ZAMYŠLENÍ O VELKÝCH SVÁTCÍCH

Na jedné besedě s dětskými čtenáři jsem dostala otázku: „Těšila jste se na Vánoce, když jste byla malá?“ Zarazil mě ten minulý čas: proč „těšila“? Vždyť já se těším dodnes! Jako malá!

Ilona Borská, spisovatelka

Vánoční dárek

Dostal jsem k Vánocům zlomenou ruku. Bylo to opravdové překvapení. Očekával jsem původně, že budu rozbalovat vánoční dárky, ale ve skutečnosti jsem byl zabalován do sádry.

Štědrý večer i štědrou noc jsem strávil v karlovarské nemocnici na dětském oddělení. Doslal jsem se tam poměrně jednoduchým způsobem, volným pádem.

Rodiče strojili stromek ve velkém pokoji a my s bráchou toho využili, že si v malém pokoji budeme hrát na honěnou. V tomto prostoru byl koberec již vyluxován, tak jsme si vlezli na stůl, abychom nedělali nepořádek.

S vervou jsme začali hrát stolní honěnou. Pětkrát jsme si předali babu. Pak jsem ztratil pevný stůl pod nohama.

Otec přispěchal, aby zjistil, co jsem zase rozbil. Poměrně brzy vytušil, že jsem rozbil ruku.

Cestou do nemocnice jsem výrazně úpěl. Chodil jsem teprve do první třídy a ještě jsem nevěděl, že ticho léčí.

V příslušné nemocniční budově mi ruku vyfotografovali. Docela rád bych se na rentgenový snímek někdy podíval. Abych s odstupem času spatřil, jaký dárek jsem si tenkrát způsobil.

Můj úraz měl možná mobilizující vliv na zdravotnickou osvětu. Od té doby

každopádně dost často slýchám lékaře, jak nabádají veřejnost, aby si lidé na Štědrý večer dávali pozor na kosti.

Uložili mě na operační stůl. Byl ještě užší než stůl u nás doma v malém pokoji. Raději jsem se tedy tou jednou zdravou rukou držel okraje, abych znovu nespádl. Pokládal jsem proto za zbytečné, když ke mně vzápětí přistoupil chirurg a pravil: „Tak, chlapče, drž se!“

Dále na mně požadoval, abych kvůli narkóze počítal do třiceti. To mě zaskočilo. Já uměl jen do deseti. Avšak muž v bílém byl mazaný. Řekl mi, ať tedy počítám třikrát do deseti.

Snažil jsem se vyhovět jeho přání, ale nešlo mi to, protože mi dal na ústa jakousi hadici, do níž se mluvilo blbě.

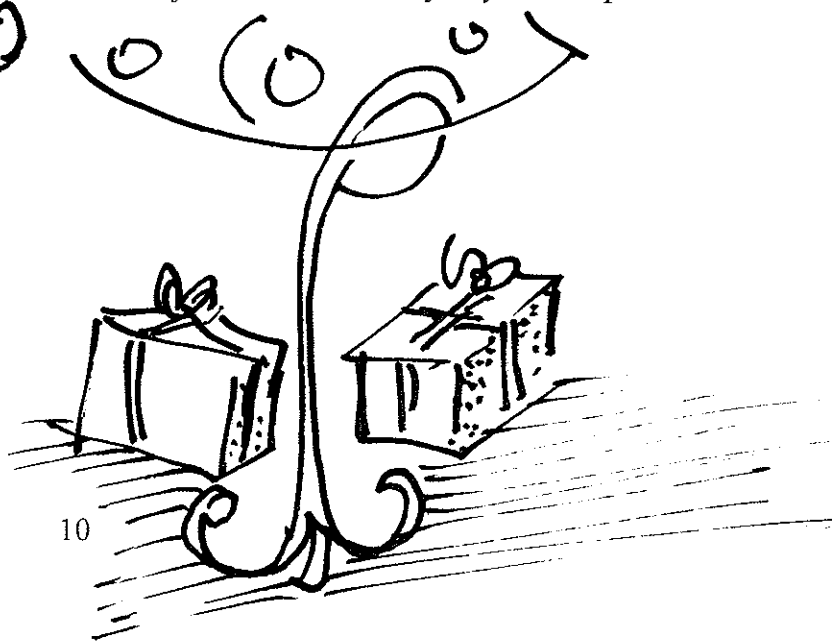
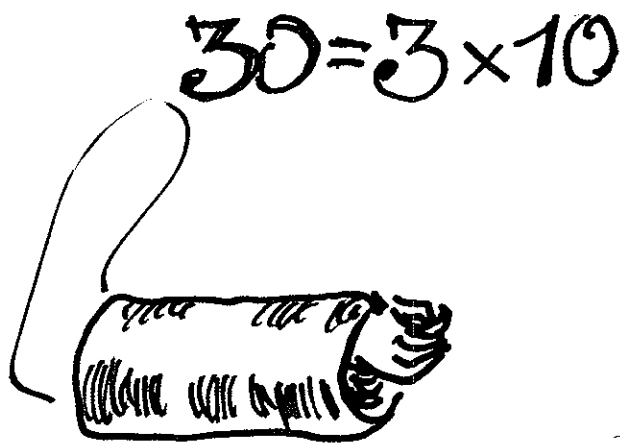
Nevěděl jsem si rady, ale lékař mi opět pomohl. Povídá, ať tedy počítám v duchu. To mi vyhovovalo. Nemohl kontrolovat, zda se pletu.

Uprostřed zkoušení z počtů jsem usnul. Když mě probudili, měl jsem téměř celou ruku v sádře. Byl to řádný štucl.

Uložili mne do nemocničního pokoje. Už je to hezkých pár let, ale ten obraz si pamatuji dodnes. Uprostřed místnosti stál vánoční stromek a my, dětští pacienti, na něj z postelí hleděli. Pak přišla zdravotní sestra a začala nám rozdávat dárky, které nám tu nechali rodiče.

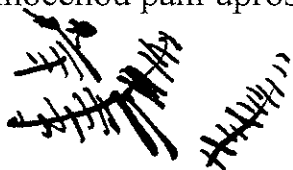
Já mimo jiné dostal, a to bylo toho večera už druhé překvapení, tahací harmoniku.

Rudolf Křesťan, z knihy Myš v 11. patře

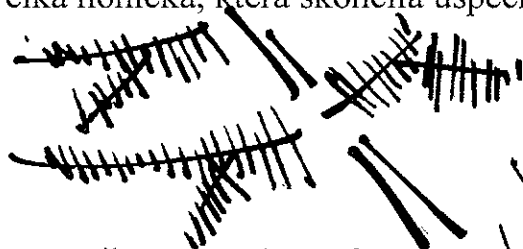

DVĚ ZPRÁVY Z VÁNOČNÍCH NOVIN PŘEDMINULÉHO STOLETÍ

Včera odpoledne kupovala jistá paní na rybím trhu na Starém Městě ryby. Když chtěla platiti, nahnula se k prodavačce přes vanu, vtom jí však noha uklouzla, a když se chtěla zachytiti, strhla toto na sebe. Jak směšné bylo podívání na promočenou paní uprostřed házejících se ryb, snadno si lze představití ...

Včera si kupoval na pražském rynku jakýsi chlapík vánoční stromek. Vybral si krásnou borovici, a když chystal se ji platiti, jiný mu ji násilím sebral ... i vypukla velká honička, která skončila úspěchem prchajícího.

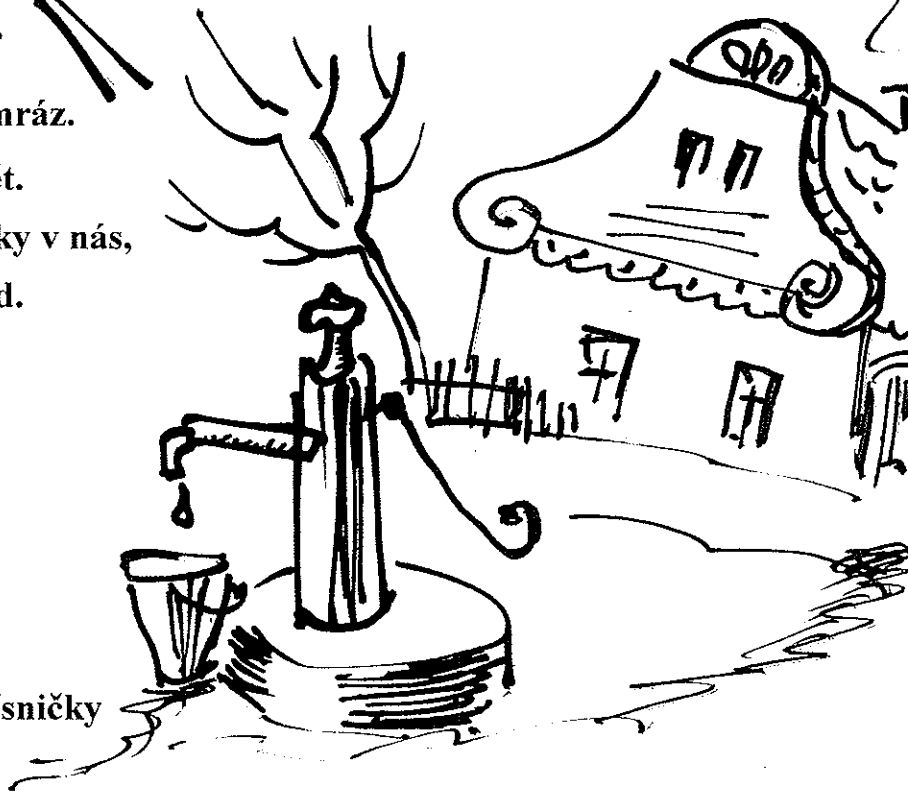

Z knihy Podoby Vánoc, Vráťa Ebr

U pumpy na dvoře pumpuje mráz.
Čepici bílou má náš dvůr i svět.
Jenom at' nezmrznou pramínky v nás,
Jenom at' ze srdce nemáme led.

Všichni hned šály hledají,
dýcháme na své dlaně.
Ptáci - ti dlaně nemají,
tak nezapomeň na ně.

Zamrzly studánky, zamrzly písničky
pro ptačí fujaru.
Čert v nůši roznáší zvědavé čertíčky.
Prý vědí o jaru...

František Novotný (Z knihy Kdyby čert na koze jezdil)

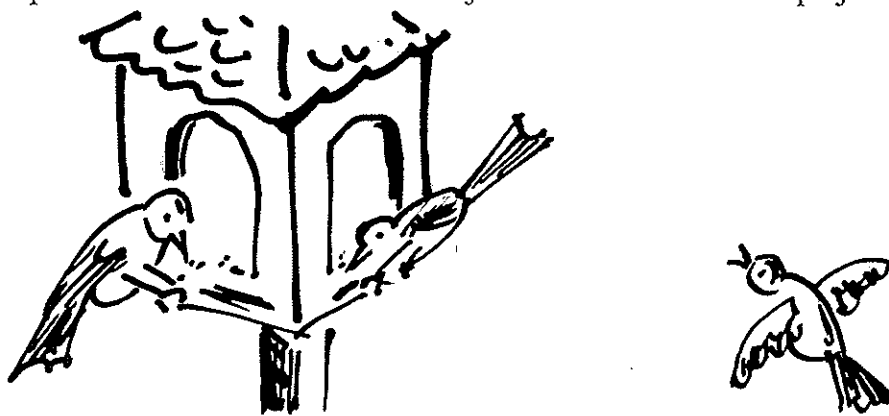
Z TVORBY NAŠICH ČTENÁŘŮ

Vánoce

Bylo krásné, slunné, ale mrazivé ráno. Všude se nacházelo tolik sněhu... ba dokonce i krmítko, které bylo připevněno na sloupku bylo celičké zasypané bílou chladnou peřinou. Slunko už tolik nepálilo, spíše jen tajemnou bílou peřinu měnilo v překrásně se třpytící krásu. Doba Vánoc. Nádheru nemusíme zažívat jen venku, ale i u rodinného krbu. Všude to krásně voní tím nejsladším cukrovím, které pečou maminky, babičky, tety, snad někdy i muži. Vůně pečených vanilkových rohlíčků, išilských dortíčků, slepovaných tyček a lineckých koláčků nenechá nikoho lhostejným. Vzpomínáme na tuto vůni celý život a stále máme před očima upatlané prsty od rybízového či malinového džemu, když se slepuje cukroví. Občas se musí otevřít okno a vyhnat ven kouř, jenž se vyvalil z trouby. Taky se něco nepovede, no co, to taky patří k vánoční době.

I tatínkové musí podat pomocnou ruku. Dostanou hodně důležitý úkol. Vyloupat ořechy nebo natlouct koření na voňavé perníčky. Proč? No protože perníčky jim snad chutnají nejvíce. Jdou nenápadně okolo misky s cukrovím a do kapsy záhadně skočí, sám, jeden i více perníčků v podobě komety, hvězdy či srdíčka.

Na stůl se také vešla ještě jedna sváteční mísa, kam se vzorně naskládala nakrájená vánočka, která je posypaná plátky mandlí. Mezitím v koupelně ve vaně prská ocasem jeden šupináč. Všichni se chodí na něj dívat a někdo občas přijde celý mokrý.

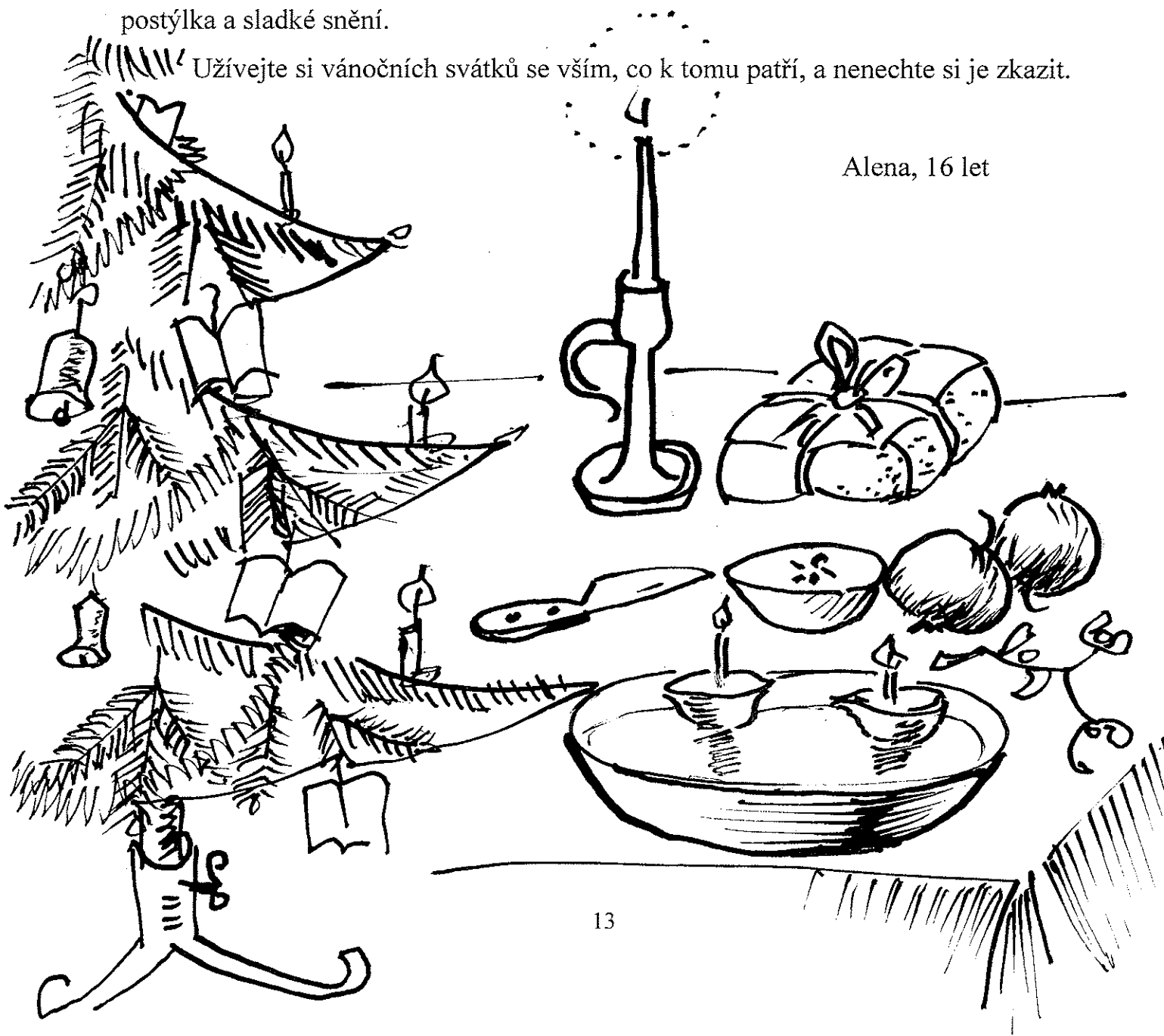
Na Štědrý den se každý snaží držet půst, aby viděl zlaté prasátko, ale cukroví je mocné lákadlo a také na větu „Nejez, neuvidíš zlaté prasátko...“ se ozve „... ale já

nemusím, já už ho vidím..." a celá autorita maminky náhle zmizí. Na stolky i poličky se dávají překrásné vyšíváné ubrusy a dečky s vánočními motivy, které se vyndávají jen na tento čas a předávají se z generace na generaci. Sestaví se i pohyblivý či světélkující betlém, který se vybalí ze zaprášené krabice. Strojí se stromeček ozdobami, které sami lidé vyrobili nebo koupili v obchůdku, protože se jim líbily. Klasická večeře – bramborový salát a smažený kapr se pomalu vytrácejí, ale klasika je klasika... jako zaseknutá kost do krku...

Večer malé děti čekají na cinkání zvonku, které zve k rozbalování dárků pod stromkem. Ale i dospělí se těší, ale nechtějí to nahlas přiznat. Mají spíše radost z ohýnků v očích svých dětí při spatření stromku a co jim Ježíšek nadělil. Pak si celý národ pustí televizi, protože se těší na novou večerní pohádku a potom čeká... jen postýlka a sladké snění.

Užívejte si vánočních svátků se vším, co k tomu patří, a nenechte si je zkazit.

Alena, 16 let

Bez techniky

PROLOG

Viděl jsem, cítil jsem a dokonce měl pocit, že i slyším, jakoby se To stalo nedávno. Ale uplynula už dlouhá doba. Teď jsem šťastný. Tenkrát jsem nebyl. Dlouho jsem si ani nevzpomněl. Má žena však má názor, že před smrtí je třeba vyhnat z kouta i staré, časem zaprášené kousky života. A já to udělal.

Zvedám se z postele a jdu otevřít dveře. Kdyby všechno bylo správně, už by mě vítala dcera Karolínka a pusa od mé ženy Sárý. Jenže „správně“ už není dva týdny. Na zemi je něco kluzkého.

Uklouznu a zatočí se mi hlava. Přejít byt a otevřít je pro mě přímo překážková dráha. Za dveřmi stojí dva moji kolegové z práce. Oba se tváří ustaraně. Petr promluví jako první. „Člověče, kde jsi? Už zase máš zpoždění! Jak dlouho bude trvat, než to zjistí šéf?“ zarazí se a zhnuseně nakrčí nos. „Smrdí z tebe chlast.“ Do hovoru se vměšuje Lukáš. „Pospěš si Filipe. Musíš se vzpamatovat. Od té doby co, tě Kája se Sárrou opustily, jsi úplně jinej.

No tak má někoho jiného no, tak to v životě prostě chodí! A taky ne...“ Petr varovně sykne na Lukáše. Ten mlčí, protože mu dochází, že to přehnal. Ale já vidím, že mi chtějí říct ještě něco.

„Co je?“ ptám se vyděšeně. Petr váhal.

„No, šéf s tebou chce mluvit.“

O DEVĚT DNÍ POZDĚJI:

Procházím se s Charlesem po mozaikovém chodníku v Las Vegas. Tyčící se mrakodrapy odrážejí světlo na luxusní auta, stojící poblíž. Pobyt si užívám, i když to bylo trochu narychlo. Včera byla konference, ale teď mě čeká krásných deset dní volna v krásném městě Las Vegas. Původně jsem myslel, že v ředitelně mě čeká odebrání prémie nebo dokonce vyhazov, ale šéf mě poslal na konferenci. To bylo první štěstí. Druhé bylo, když ke mně přidělili Charlese. Je velmi chytrý, příjemný a dobře ovládá národní jazyky. Já mluvím plynule anglicky, německy, španělsky a samozřejmě česky. Dnes se máme podívat do chudinské čtvrti. Bude

zajímavé poznat i jiné lidi než bohaté papaláše.

O TŘI TÝDNY POZDĚJI:

...*dám si radši papaláka...*

Pobyt v Las Vegas jsem si báječně užil. Ale přeci jenom, doma je doma. Problém je v tom, že na mě všechno doléhá. Jedenáct let jsem pracoval ve službách vědy a myslel si, že to, co dělám je správné, ale teď nevím. V Americe jsem potkal ženu. Byla stará a vyprávěla mi svůj životní příběh.

Živila se ruční prací, jenže když přišla technika, přibývalo těch, co si raději koupí věci z obchodu než pravé a tvrdě vypracované. Nebyla jediná, komu zdokonalující se technika zničila život.

Kromě lidí jsem viděl trpět i zvířata. Často jsou používána při pokusech a to se mi hnusí. Z toho důvodu teď jdu za šéfem. Zaklepu a po vyzvání vcházím.

„Ááá, tady je náš cestovatel. Jak jsi u mě byl minule, zapomněl jsem ti pográtulovat.

Na konferenci jsi podal vynikající výkon. A teď, proč jsi tady. Potřebuješ něco?“

Úsměv ho přešel po mých dalších slovech.

„No, na mě je toho strašně moc. V Americe jsem viděl lidi a zvířata, kteří trpěli kvůli tomu, co děláme“. Zírám do šokované tváře mého nadřízeného.

„Nechceš ... doufám, dát výpověď?“ V kanceláři nastalo napjaté ticho. „Hele Filipe, já vidím, co se s tebou v poslední době děje. Víš co? Vezmi si dovolenou. Klidně na dva týdny, ale dobře si rozmysli, co děláš. Když po dovolené přijdeš a uvědomíš si, že máš tu práci rád, můžem na to klidně zapomenout“. Kývnu na souhlas.

„Děkuji. Můžu odejít hned?“ Šéf přikývne a já se zvedám.

Přemýšlím, kam pojedu a co budu dělat. Když dorazím domů, prohledávám internet a obvolávám hotely a ubytovny. Většina lidí se mi směje. Kde mám sehnat slušné ubytování ze dne na den v přírodě? Je už devět hodin večer, když konečně najdu to, co chci. Jedna chata v horách je volná. Ve Vysokých Tatrách. Sice jsem chtěl být v Čechách, ale nevádí.

Dám si rychlou sprchu a jdu si lehnout. Obvykle nechodím spát tak brzy, ale nevím, co bych měl dělat.

Ráno se probouzím ještě před zazvoněním budíku. Snídani si odnesu do obýváku

a sleduji ranní zprávy. Za hodinu a půl jsem kompletně zabalený a sedím v autě. Po dalších šesti hodinách jsem na místě. Majitel mi předá klíčky a popřeje hezkou dovolenou. Vzal jsem si jeden kufr s oblečením, velkou tašku se zásobami jídla a cestovní batoh. Popadnu kufr a jdu do chaty. Není to zrovna palác, ale je tu krásně a útulno.

Už je večer, a tak si připravím večeři a jdu spát.

Ráno vstávám za rozbřesku. Žasnu nad tou neskutečnou krásou. Je šero, ale slunce již vystrkuje první nesmělé paprsky přes zasněžené špičky majestátně se tyčících hor. Zatímco vrcholky jsou pod sněhem, tady se mi pod chodidly zelená tráva. Ale nezůstávám jen u zraku. Zavírám oči. Někde nedaleko zurčí potůček. Z druhé strany slyším vábivý hlas ranních ptáků. Otevřu oči a nejistě se podívám na své sportovní oblečení. Jediný vypadám jako vyvrhel. Nepatřím sem. Osoba, cizinec, ale nebojte, však on brzy odejde, jako všichni ostatní. Pak bude zase klid. Tak to cítím.

Jdu do přírody a dávám si předsevzetí. Budu žít v přírodě bez techniky.

Večer se vracím domů naprosto vyřízený. Začíná pršet. Dešťové kapky chtivě a vytrvale bubnují do střechy, jako by se chtěly dostat dovnitř. Zaburácí hrom a mě překvapuje, jak je blízko. Další je ještě blíž a vyhodí pojistky. Po celé chatě se rozhostí neprolomitelné ticho a tma. S tichým zaklení najdu čelovku a vycházím do deště. Pojistky úplně vyhořely. Sáhnu do kapsy pro mobil. Vybitá baterie. Zavrtám se do spacáku. Bouřek se nebojím, ale tahle je děsivá.

Už téměř spím, když se ozve tiché zaklepaní. Nejsm si jistý, jestli je skutečné. Pak se ozve znovu a s ním ženský hlas.

„Halo?“ Proboha! Někdo je venku, v té strašné bouřce! Jdu otevřít. Před dveřmi stojí krásné stvoření a podává mi ruku. „Dobrý den. Jmenuji se Lisa. Žiju tu bez techniky a kontaktu s ostatními lidmi. Přišla jsem se podívat, jestli jste v pořádku“.

Nabízenou ruku stisknu a vím, že tenhle obličej si budu pamatovat nadosmrti.

Jitka Knížková, 13 let

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

Týden knihoven jsme prožili s Neználkem a jeho kamarády z Kvítečkova. Čtenáři již tradičně po větách skládali příběh - a nebyl o nikom jiném než právě o Neználkovi.

Jak šel Neználek poprvé do školy.

Neználkovi se už dlouho zajídalo, jak si všichni myslí, že je trochu hloupý. A tak si řekl, že půjde 1. září s ostatními do školy. A pak všichni uvidí!

Tak šel spokojeně a šťastně do školy. Když se naučil číst a psát, tak šel do knihovny a četl spoustu knížek. Zastavil ho jeden horor, který četl pořád dokola.

Večer, když šel spát, nemohl kvůli němu usnout. Když usnul, zdál se mu hrozný sen. V tom snu ho pronásledoval muž s tím hororem v ruce a křičel: „Čti, čti!“ Potom se Neználek probudil a jak mu muž ze snu řekl, tak udělal. Četl a četl.

Nedokázal to ovládnout - když se zvedl, aby se šel najíst, knížka ho nějakou tajemnou silou přitáhla zpět.

Ve škole už nebyl šikovný, celou hodinu si četl, dokonce i o písemce! Když přišel domů, tak pořád jen četl! Musel číst i v noci, ale nějak se mu povedlo usnout.

A ve snu mu víla řekla: „Buď sám sebou, nedovol, aby tě zlá moc ovládla.“

Když se vzbudil, řekl si: „Budu teda sám sebou.“

Tak celý den byl pilný a učil se. Vtom už byl večer a Neználek šel spát. Ve snu ho napadl zvláštní muž. Muž opět držel v ruce jeho knihu, ale v tomto snu se Neználek mohl bránit. Vytrhl muži knihu a utíkal. Zaběhl do lesa a ocitl se u nějaké řeky. Cítil, že právě díky ní knihu zničí. Kniha ale byla zrádná a hodila ho vody – když se Neználek dotkl hladiny, probudil se.

Nebyl to sen, Neználek se ocitl v řece. Unášela ho po proudu a neviděl kam. Máchal rukama, aby se neutopil, křičel o pomoc: „Pomóc, topím se!“ Najednou mu na hlavě přistál záchranný kruh. Chtěl ho chňapnout, ale kruh se mu vysmýknul a smál se mu. Kruh si plaval dál a sám.

Neználek byl opět v nesnázích. Na břehu stáli Všeználek a Tubička. Tubička ho kreslil na plátno. Přibíhal i Strunka a hrál písničku: „Voda voděnka.“

Jenom Všeználek přemýšlel, jak Neználka zachránit. Marně si lámal chytrou hlavinku, ale jako napotvoru ho nic nenapadalo.

Zato Neználek věděl, jak z problému ven. „Strunko, hod’ mi strunu!“ zavolal s pusou plnou vody. Jen co ho kamarádi vytáhli z řeky, oslavili fakt, že se Neználek konečně naučil používat mozek, a na zlou knihu už ani nepomysleli (a kniha na ně také ne). Neználek se mohl nadosmrti chlubit medailí za Pohotovou hlavu a už se mu nikdy nezdály (ne)noční můry.

Už rok každý poslední čtvrtek v měsíci pořádáme pro naše šikovné čtenáře Tvořivé dílničky.

A budeme se na vás těšit i v roce příštím. Prozatím jsme pro vás nachystali:

v lednu si přijďte vystříhnout girlandu,

v únoru budeme lepít sovu ve 3D,

v březnu si přichystáme velikonoční přání s ovečkou,

v dubnu vyťupkáme kuřátko,

v květnu nám pod rukama vykvetou papírové květiny

a v červnu bude zpívat ptáček zpěváček.

Určitě jste zaznamenali, že od září se přechodně nalézáme na II. hradním nádvoří v menších, ale útulných prostorách. Naše staré působiště právě prochází velmi důkladnou a rozsáhlou rekonstrukcí. Pokud půjde vše, jak má, tak již v březnu bychom se opět měli vídat v původních prostorách. Doufáme, že budete mile překvapeni jejím novým kabátem.

CO PSALY DĚTI JEŽÍŠKOVI

„Chtěla bych Medvídka Pú a živého slona.“

„Abychom měli víc volna a paní učitelka byla nemocná.“

„Prosím Tě, zařid', aby mé babičce nepadaly brýle, když mně čte pohádky.“

„Milý Ježíšku! Moc bych si přála psa a taky vidět Tebe.“

„Jediný Ježíšku, moc bych si přála psa. Dala bych mu jméno Endy. A co si přeješ ty?“

„Milý Ježíšku, pošli mně svojí fotku, já Ti tady nechám fotku Dády Patrasové.“

„Chtěl bych, abych všechno pořád uměl a nemusel se učit.“

„Milý Ježíšku, bráška rozbil včera to okno a nechce se doma přiznat. Prosím Tě, tak to napiš mamince.“

„Přála bych si mrkací panenku a aby se učila za mě.“

„Přál bych si počítač a párky v plechovce.“

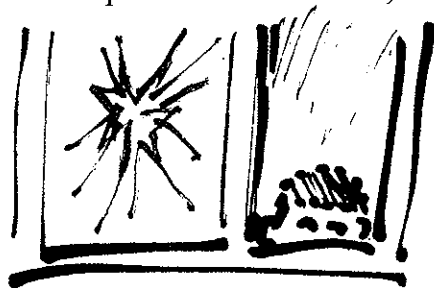
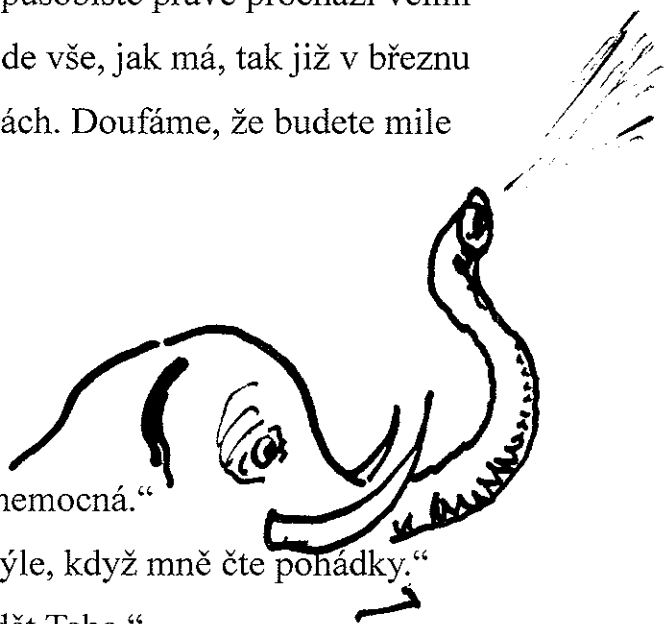
„Milý Ježíšku, přeji si od tebe pusinku.“

„Je to pravda, že mě vidíš, jestli jsem hodná, nebo zlobivá, když bydlím v paneláku v 6. patře?“

„Už se těším na Vánoce. Až budeš roznášet dárky, nezapomeň, prosím tě, na mě. Bydlím daleko a autobus k nám už nejedí.“

„Já bych si přál, aby maminka a tatínek a všichni lidé se nemuseli trápit kvůli zdražování a proto tě strašně moc prosím, abys zašel na ministerstvo.“

„Milý Ježíšku, byla bych ráda, kdybys naděloval každý večer nebo aspoň u nás.“

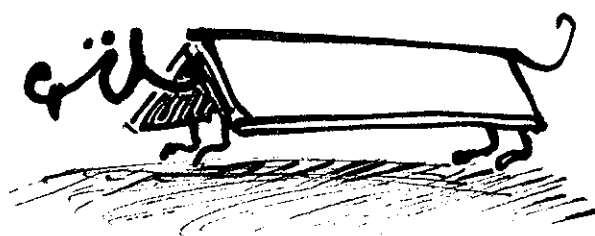
Z knih Vráti Ebra Vánoce a Podoby Vánoc

Knížky – naše staré dobré kamarádky,
s nimi je tak snadné dojít v čase zpátky,
pak se vrátit zase k dnešním dnům,
k nám a k známým, k našim sousedům.

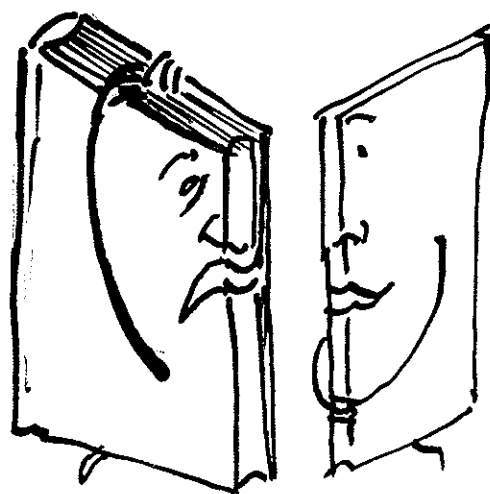

Dávají nám prostor k smíchu, k zamyšlení,
k lítosti i pro zlost, ke strachu či k snění,
k tomu všemu, co si můžem přát,
dokavad je budem otvírat.

V regálech se tísňí celé nedočkavé,
šeptají nám: „Přijď si, honem, všeho zanech.
Proč jen pořád v přítmí monitor ti svítí?
No tak, už ho vypni, do pasti tě chytí ...

Celé týdny sedíš pořád jen s tou bednou ...
Nic jiného nevíš? No tak, jsme tu s tebou ...
... rozpomeň se taky někdy na nás
v nové roce dva tisíce patnáct!

Začít pěkně v lednu, číst až do prosince,
každý měsíc jednu, radši ještě více ...
Půjčené i vlastní, tenké nebo tlusté,
celý svět vám zkrásní, jen to s námi zkuste.“

Alena Hrdličková, jedna z našich knihovnic

Zavíráme starou knihu, na řadě je nový blok,
a tak s jeho první stránkou
přejem krásný příští rok.

Zdroj: internet

To vám přeje knihovnice a všechny krásné knihy
z naší dětské knihovny.

2015
ještě lepší rok

Číslo 53

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakonících

11. 12. 2014

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustroval: Milan Kos

